

to být zajímavá podívaná: Číňanka a dva Evropané, černí jak kominíci, vylézají o půl šesté ráno z auta s poznávací značkou Ta-tchungu na okrajovém sídlišti Pekingu. Přivolávám dva taxíky a loučím se s Eliškou: „Dej si dva tři dny pohov. Překlady počkají. Odpočiň si. Strašně ti za všechno děkuju.“

Doma si otvírám pivo, a ve sprše ze sebe drhnu všechny saze a špínu. Ta peněženka mi nedá klidu. Kam se proboha poděla? Existuje jen pár možností. Buď jsem ji nechal v tom obchodě a prodavačky nám ji zatajily. To ale nepovažuji za příliš pravděpodobné. Naučil jsem se, že Číňané jsou v tomhle poctiví. Zejména vůči cizincům. Policejní stát má své výhody. Možné je, že mi po zaplacení někde vypadla, někdo ji našel a nechal si ji. Téhle teorii ale také dávám pravděpodobnost tak třicet ku sedmdesáti. Nakonec docházím k závěru, že jsem při nastupování do auta nejspíš položil peněženku na střechu. Už jsem to totiž jednou, s jinou peněženkou udělal. A s videokazetou, a s několika kávami nebo s kelímky Coca-Coly. Ať to bylo jakkoliv, byla to moje chyba.

V posteli se mi ještě v hlavě honí posledních osm dní: „Ty vole to byl výjezd!“ přemítám. Na venkov mě to v Číně jen tak nepotáhne. Ale materiály máme nesmírně silné. A zážitky taky. Stálo to za to. Opět uvažuju o tom, jaké mám štěstí, že jsem se narodil, kde jsem se narodil. A razantně se mění můj pohled na Čínu. Lidem, mezi kterými jsem teď strávil několik dní, může být nějaká slavná olympiáda v Pekingu úplně ukradená. Výstavba nových luxusních středisek, drahých bytových čtvrtí je ovlivní asi tak, jako by si to vláda stavěla na Marsu. Lidí odsouzených komunisty zemřít předčasně ve špíně a naprosté chudobě se to, co se děje v Pekingu, Šanghaji a jiných velkoměstech, netýká, a pokud zůstanou komunisti u moci, nikdy týkat nebude. Komunismus s čínskými rysy. Hovada. Musím začít myslet na něco jiného, jinak nikdy neusnu.

Mezi proletáři

